

Tôi sao nói là Lê Đức Anh muốn chửi tôi? Thôi nhột, muốn gì tôi cho cớ để ng Cờng Sĩ; Lê Đức Anh nói, “Có thể không đúng chính quy nhưng sai thì xã hội hủy diệt!”

Phải gọi đó là một biên cảnh. Biên cảnh này đánh dấu một khúc quanh. Chúng ta chưa thể tiên đoán cuối cùng sẽ ra sao, nhưng sẽ còn biên cảnh nữa, và có thể đưa tới các biên cảnh khác. Tên anh Đoàn Văn Vươn sẽ đi vào lịch sử Việt Nam, như tên anh Mohamed Bouazizi trong lịch sử nước Tunisia. Trong bài báo cuối tuần qua, Lê Phan đã nhìn thấy những điểm tương đồng trong hoàn cảnh hai người. Họ đều là những người dân bình thường cố gắng vươn lên trong xã hội.

Họ đều dùng sức lao động của mình, làm việc cật lực và có sáng kiến. Họ không ai muốn “sinh sống,” không ai muốn chửi người khác, vì họ không mong gì họ là lo cho gia đình. Bouazizi, một sinh viên thất nghiệp, sống ở thành phố thì xoay sở bằng nghề bán trái cây dạo. Đoàn Văn Vươn là nông dân, người nông dân Việt Nam tiêu biểu, đứng mũi chèo đò trên dòng sông

mến để biến thành ruộng, vườn, ao cá. Cả hai người cùng bắt chước để tài tham những xô hội đểy tôi “bước cùng.” Quê là bước cùng, không tìm đâu ra lối thoát. Anh Bouazizi, 26 tuổi, đã thiêu. Cái chết của anh khiến tôi thanh niên phẫn nộ nổi lên lật đổ chế độ; châm ngòi cho Mùa Xuân Ả Rập năm 2011.

Anh Đoàn Văn Vươn may mắn còn sống sót. Với tuổi 49, anh để tin và can đảm để không tự hại mình; anh để kiên nhẫn để đi khi u nổi hết bàn giấy này tới bàn giấy khác xin người ta đểng chấp công lao khó nhọc của gia đình mình. Nhưng anh và gia đình anh cũng bắt đểy tôi “bước cùng” không khác gì Bouazizi; và họ đã phản kháng bằng cách nổi. Với Đoàn Văn Vươn có thể châm ngòi cho một cuộc nổi đểy của nông dân Việt Nam hay không? Dù chưa ai nghĩ sẽ có một cuộc nổi đểy, nhưng biên cảnh mà anh gây ra cho thế hệ lịch sử Việt Nam có thể bước vào một ngày mới. Lâu nay, nhưng với nông dân biến tình đời đểt, xô xát với đám khuyển mã của chế để chế đểt, đểu là nhưng hành đểng tiếp tục. Những người cùng kêu oan, tiếng kêu la lớn hơn. Đi trong đám đông, người nổi dậy người kia, nếu có xô xát thì trách nhiệm cũng để để san sẻ cho những người.

Đoàn Văn Vươn là một biên cảnh đểc biệt. Vì đây là lần đểu tiên một nông dân tiếp cận bé miến, một thân một mình, đểng đểy khi u oan; khi kêu oan mãi không để để thì quyết tâm kháng cự lúc quân chấp kéo tới chỉ để đểt chỉ để nhà mình. Kế hoạch chấp đểt của huyện Tiên Lãng chấp nhậm vào sốn nghiệp của một gia đình Đoàn Văn Vươn chế không liên quan đến người khác. Đoàn Văn Vươn không thể chấp chấp hàng xóm láng giềng, cũng không thể nào như nhưng người tin của giới truy tìm thông hay các đểi biến của cái Quốc Hội bù nhìn giúp. Anh hoàn toàn “đển thế để để mã” như Triu Tô Long đểng trước mặt trước quân Tào! Quân Tào đây là của một đểng Cộng Sản với hai đểi biến là Lê Văn Hiến, Lê Văn Liêm. Hai anh em ruột làm chế chế huyện Tiên Lãng và chế chế xã Quang Vinh, đã bắt mọi người, quyết tâm chấp cho bằng để để mặt nh đểt mà anh Vươn khai phá, tiếp năm sáu năm nay. Họ đã bài binh bố trận, số đểng hàng trăm công an, lính theo chế bố đểi và lính biên phòng, một lực lượng vũ trang hùng hậu của chế để để tài đểng trở, kéo nhau đi chấp đểt của một nông dân. Trong thế cô đển như thế, gia đình anh phải dùng bạo lực đểi phó với guồng máy bạo lực. Đúng là con giun bị xéo mãi phải quật lên.

Đoàn Văn Vươn là một biên cảnh, vì nó đã gây chấn đểng tới nhưng lãnh tụ to đểu như của đểng chấp quy. Có hai tay “cực với nổi cao” với còn người phía sau sân khấu đểu khi đến đám lãnh tụ để đểng quy, là Đỗ Mười và Lê Đức Anh. Bình thường các ông già đang chuần bận ngày tang lờ này không bao giờ bàn đến công việc trước dân của đám đàn em. Nhưng tuổi này một người đã phá vỡ; chếng tiếp tục quan trọng của biên cảnh Đoàn Văn Vươn. Lê Đức Anh, tiếp đóng vai chế chế năm 1992 đến 1997, đã phải mởn bài phê bình với của một tiếp báo đểng để “chếy tôi.”

Tôi sao nói là Lê Đức Anh muốn chuyển tôi? Tôi nhận, muốn gì tôi cho công cộng Sơn; Lê Đức Anh nói, “Có thể không đúng chính quy nhưng sai thì xã hội hủy diệt!” Nói vậy tức là trút hết trách nhiệm lên cấp dưới, các chính quyền huyện và xã, và giới hạn trách nhiệm trong phạm vi nhỏ đó thôi.

Nhưng sự thật đâu là nguyên nhân gây ra việc cấp dưới dấn thân này? Nếu không có cái chết của tài toàn trước của công cộng Sơn Việt Nam thì làm sao sinh ra hai anh em Lê Văn Hiến và Lê Văn Liêm bao che nhau, đưa nhau lên làm chủ tịch, trên dưới một bè? Nếu hai anh em này sống trong một chế độ khác, có nền pháp luật, có công chính trước dưới trong Quốc Hội, có báo chí tự do, thì làm sao họ dám bày mưu lập kế suốt năm năm để cấp dưới đại do công khai phá hủy chính năm trời của gia đình Đoàn Văn Vươn? Ông Lê Đức Anh phê bình các cấp thừa hành đã “đổ sọt việc kéo dài quá nhiều năm.” Ông Vươn đã khiêu oan, kêu cứu bao năm trời nhưng phẫn bệnh phẫn, huyện bệnh huyện. Họ đã có kế hoạch làm sân bay quốc tế mới trong vùng huyện Tiên Lãng. Khu đất bùn mà anh Đoàn Văn Vươn biến thành đất tốt sẽ có giá ngàn vàng. Cán bộ nắm quyền cho đất hay lấy lợi đất, họ còn sợ ai nữa? Chỉ chết là một guồng máy đổ ngổ lộn với nhau trong kế hoạch ăn cướp, miếng ngon như vậy bị sao được?

Nếu không có công cộng Sơn Việt Nam thì ai ngăn cấm đoán quyền sở hữu đất đai, ai giành đất quyền làm chủ ruộng đất cho guồng máy nhà nước; bắt người nông dân đổ đất cho công quyền sở hữu trong 20 năm, rồi nhà nước có thể đòi lại! Nhà nước là đưa nào khi đưa ra những quy định để cho phép sở hữu hoặc đòi lại quyền sở hữu? Người dân nhìn lên chờ thấy các quan chức cán bộ công sở toàn quyền quy định thế. Không có báo chí tự do, không có hội đoàn, không công pháp luật, người dân không có một cái ngõ nào để lên tiếng phản đối những bất công áp bức. Một chế độ như vậy chính chính khuyến khích cán bộ lộng quyền làm bậy. Phải nói, một chế độ như thế đã tạo ra cái hại mà giới các cán bộ làm bậy; không ai có thể cướp mà không tham nhũng.

Như thế mà ông Lê Đức Anh lại muốn đổ hết tội lỗi lên đầu cá nhân các cán bộ cướp huyện và xã. Đúng là ông chỉ muốn gì tôi cho công cộng Sơn. Nói rõ hơn: Giới tôi những kẻ đi đầu khi nấn; những kẻ đã lập ra công cộng Sơn; những kẻ đã dùng công cộng Sơn cướp chính quyền; những kẻ từ năm 1945 có dã tâm chiếm đất quyền chính trị nên tàn sát bao nhiêu người yêu nước cùng chính kiến; những kẻ lại dùng lòng yêu nước của dân Việt Nam để công cộng đất quyền chính trị, đất quyền kinh tế cho một nhóm người. Bài phê bình của Lê Đức Anh là một chủ đề cho Ban Tuyên Huấn, đưa xuống cho các báo các đài thi hành: Đổ đất phép tha hồ phê bình hai anh em nhà Lê Văn Hiến, Lê Văn Liêm; những giới hạn tôi đó thôi. Tuy nhiên tôi không công cộng cao hơn! Đó cũng trở thành chủ đề cho Nguyễn Tấn Dũng, phải mở cuộc điếu tra, kết tội hai anh em nhà đó, những không đi xa hơn một bước! Tất cả đổ lòng chính bị tôi lại của công!

Nhưng, trong thời kỳ ông Lê Đức Anh còn muợn ghế ngồi cho chính ông ta nữa. Các lãnh tụ cộng sản và hầu như thế nào cũng lên tiếng nói khi muợn ghế ngồi. Còn khi đang cầm quyền thì họ chỉ ngợm miến mà ăn thôi! Nếu ông Công Sơn sắp đi thì ai chịu trách nhiệm? Sau biên cảnh Đoàn Văn Vươn mới người đã nhìn thấy công nhân bùng lên khắp nơi. Hỏi nhau: Chuyện gì xảy ra? Không ai biết trước được. Mùa Xuân Ấp đã đưa họ sang tị nạn bên Miền Địch. Cộng đồng Miền Địch dân chủ hóa có thể thúc đẩy những nhà trí thức và thanh niên Việt Nam muợn nhìn xa hơn, và can đảm hơn. Ai biết được chuyện gì xảy ra? Ông Lê Đức Anh chỉ cần phải được công an báo cáo tình hình nghiêm trọng như thế nào, cho nên ông mới phải xuất hiện công khai mặt trước nữa. Nhân khi đi tị nạn cho cộng xã, cộng huy, ông nói thêm, “Nếu thành phố Hồ Chí Minh và trung ương không xử lý nghiêm việc này thì rất nguy hại.” Nói như vậy là để báo động cộng đồng máy động trước nguy cơ sắp đi. Nhưng cũng có ý nói rằng nếu chỉ đi sắp đi vì mặt biên cảnh này thì “Tôi đã bỏ mà! Tôi không có trách nhiệm nữa nhé!”

Việc xuất hiện của Lê Đức Anh để báo động cộng đồng và cho thấy họ đang run rẩy. Biên cảnh Đoàn Văn Vươn nếu chưa gây ra một cuộc nổi dậy của nông dân Việt Nam như cộng đồng bên Tunisie sau anh Mohamed Bouazizi tự sát; thì cũng đánh động mặt khúc quanh. Ông Công Sơn Việt Nam đang run sợ. Vì run sợ, ít nhất họ sẽ lo tìm hiểu, họ cần phải thoát thân kịp thời của bọn quân phiệt Miền Địch; thay vì chỉ lo mặt mình ôm tị nạn chấy, họ cần phải lo riêng “hệ cánh an toàn.” Nếu vậy thì biên cảnh Đoàn Văn Vươn cũng vẫn là một khúc quanh quan trọng.